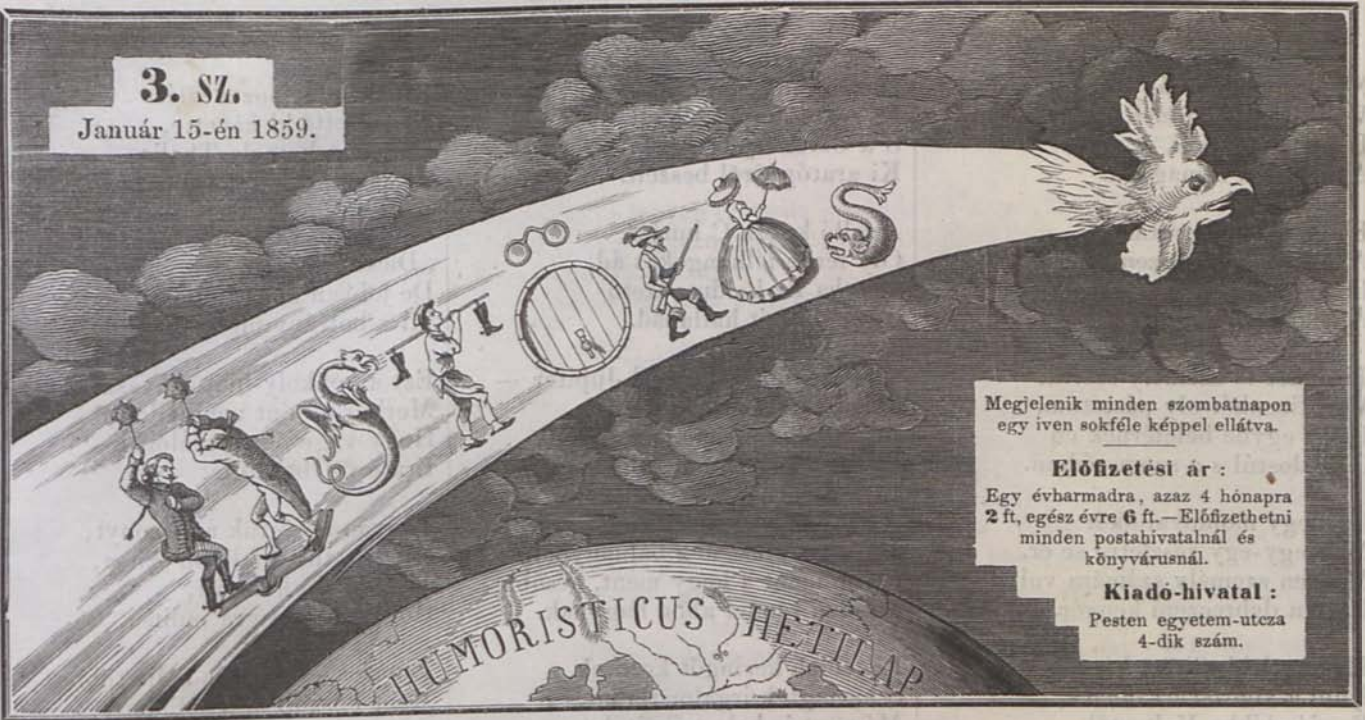

3. SZ.

Január 15-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft, egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárúrsnál.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

THALIA ÉS ERATÓ.

Őszszel takarodás után
Egykor a régi istének,
Úditni gondba-főtt agyuk :
Nagy soirét rendeztenek,

Melynek párja akkoriban
Nem volt hetedhét világon,
Nagyidától Bonczidáig
Folyt a nektár minden árkon.

Ambrózia illatárja
Terjedt el a szalokokba,
Ilyen miforma emberek
Beleszédültek voln' abba :

De nem volt ám ide híva,
Minden hánytvetett gavallér,
Nem juthatott ide, kinek
Nem ért füléig a gallér.

S mindazon dámát gyötré ez
Estély-nélkülözés kinja,
Kinek nem volt bár tiz lábnyi
Átmérőjü erinolinja.

Neptun villával jött, a mit
Ki kelle lökni, ez minek?
Ninesenek itt krokodilok,
Ninesenek mérges delphinek.

Vulkán, ámbár jó nemzetség,
Mivel börsurezát elhozta,
Kilóditák, s úgy nyert pardont,
Hogy a quekkerjét felhuzta.

Szegény Vénusra azalatt
A rosz nyelv meg mindent rá kent,
A mig férje oda haza
Gombolta a hausentragert.

Az elegans égi hadból
Ott volt minden nobilitas,
A pestinél volt egy kissé
Fényesb légszesz világitás.

A szegény muzsákhöz is ment,
Mint illik, meghívó levél.
Csak az nem vágyott e bálba,
Ki podagrás, vagy már nem él.

A zenekar olyan, milyet
So' se láttam életembe,
Patikárust szerettem voln'
Ide küldni egyetembe.

Mint a lánczid oszlop vala
Tizenkét szál oly hegedős,
Egy, mint a kassai torony,
Volt mindenikért felelős.

Voltak olyan hosszú sipok,
Mit úgy hívtak, hogy klárinét,
Nem nagyitom ha mondom, hogy
Elértek voln' Váczig innét.

Hát a réztányérok, miket
Az élczes Satyrus megrótt,
Mondván : „e két fedő épen
Betakarná Montenegrót.”

S a réz dobok? ritka látni
Ily szörnyeteg két figurát,
Mint ha két felé hasitnák,
S feldötenék a Magurát.

No aztán hogy rágyujtának
Volt ekkor a fülnek dolga,
Lehete mondani, ez ám
A mennyei zsinagóga.

Előbb leült vacsorálni
A magas rangú személyzet,
Bezzeg nem kímélték ám itt
A confecttól a nádmézet.

Tizenkét fő személy szerint
Volt tizenkét oly pástétom,
Hogy egybe beleférnék én
Családostúl s a szomszédom.

Egy-egy moldovai ökör
Még egy-egy részletre se ér,
Minden személy számára volt
Három debreczeni kenyér.

Kilencz kád töltött káposztát
Küld a kolozsvári tanács,
És ajándékba Valtertől
Ment hat szekér vajas kalács ;

A kalácsnak volt kelete,
A káposzta nehéz étel
Éjszakára, tehát azt az
Étket zenészek költék el.

Jupiter a négy puttonyos
Nektárját ütteté csapra,
Saturnus vén gyerek, de nem
Emlékszik ily Jakabnapra.

Olyan kedv volt, mint a liztlang,
Egymást érték a toásztok,
Gondolám ha soká így tart
Mint a mosó mind eláztok.

A dámák is rendre minden
Tejes theát félre tettek,
S csészéjükbe egy-egy kis jó
Jamajkait csöppentgettek.

Junó olyan kedvében volt,
Hogy a fejeke is lógott,
Páváját apportirozta,
Ki nem tanult volt ily dolgot.

Minerva a bagolyjának
Orrára szemüveget tett,
S lábába ad egy Viszhangot
Hangos felolvasás végett.

Merkur olyan szókat ejtett,
Rózsapiros jó kedvében,
Hogy Veszta szemére huzta
Fátyolát szégyelletében.

Diána vadászkesével
Egy cantalupot elmetélt,
S a Ceres fejébe huzta,
Ki aratógépről beszélt.

Apolló kobza C hurján
Oly ferde félhangokat ad,
Mintha tiz koldusvezető
Árva sirámit hallanád.

„Ne izéljünk — mond Jupiter —
Más ez estély hivatása.“
Int, harsog a zene, szintugy
Reng bele a menny padlása.

A tánczrend ki volt függesztve,
Mársot tették meg bálnagynak,
Előbb ment a hogy ment, később
Minden rendet abba hagynak.

Legelőbb keringőt kezdtek,
S keringtek irgalmatlanul,
Még azt is bele czibálták,
Ki keringeni most tanul.

Aztán huztak egy két polkát,
S szól egy dandy : „francziára!“
„Nem ugy — felele Erató —
Szállanánk tán a javára ;

Ha mind így, majd az oláh, meg
A cigány lép előtérbe,
Igy a mi legkellemesebb
Ide ma éjjel nem fér be.

Hát nem tudják, hogy a lengyelt
A magyar szokta követni.“
„Helyes — mond Mars — ki ellentmond
Én magam fogom kivetni.“

Rárántják a fűrge csárdást,
Csak ugy röpülnek a szoknyák,
Az alföld se tesz tul, ugy ki-
Rugják az istenaszszonykák.

Ugy lihegnek ugy pihegnek,
Ki arra hull, ki erre dül,
A közepén csak Erató
Maradt fenn egyes-egyedül ;

S pengő sarkantyut illesztett
Kis karmazsin topánjára,
Báلكirályné vágyván lenni
Egy szép magyar szólót jára :

Erre illeg arra billeg,
Libeg lobog a pántlika,
Csakugy irul csak ugy pirul
Szégyeltében a plastica.

Kinek mint hozta izlése
Ki szerette ki nevette,
Hanem a komoly Thalia
Az igaz hogy zokon vette ;

S csak sugva mond szomszédjának
„Dicsőségét nem irigylem,
De jobban kéne tudnia
Mi a botrány mi az illem.“

Ezt a konkoly-hintő ravasz
Merkur a mint meghallotta,
Hogy vége lett a szólónak
Erató fülébe sugta.

Tudván közöttük a viszonyt,
Hogy a tüzet feljebb szítsa,
Jó szélesen kibőviti,
Hogy ezt haragra indítsa.

Tánczosnéknak se kelle több
Ment bőszyúten Thaliához,
S hozzáfogott rangján alól
A nyelvelési munkához.

„Szép néném — imigy szóla — hát
Itt se térhet személyemtül,
Igaz, hogy válthatatlan a
Czigányság a színészettül.

Ki kérte fel bírálónak?
Az irigység czudar dolog,
— Hát ha még a hálátlanság
Undok bünére gondolok ;

A méreg öl, hát tudja-e
Művészetem ócsárolá?
Pedig szolgálatom nélkül
Elindulhat fel és alá.

Hogy tejfeles kávéja van
Nekem köszönje szép kegyed,
Ha elhagyom, koplalhat és
Útheti szárán a legyet.“

„Öcsém asszony — szól Thalia —
Illik-e velem így bálni?
Én nem vagyok szolgálója :
Nadejda vagy Elszler Fanni.

Szolgálatját hányja, mi rám
So se hozott dicsőséget,
Ám tartsa magának ezen
Ész nélküli mesterséget.

Sokkal jobb is lesz egymástól
Ha mi ezennel megválnak,
Az eredmény megmutatja
Hogyan kopik fel az állunk.

Bár rég különmentünk volna,
Mert templomom oltárára
Őcsémasszony csak botrányt és
Illemsértést tenni jára."

A la kakas-pujka amaz
Pezderkedik, és torkából
Szórja elnevezéseit,
És mind a czimek javából.

S csak egy hajszál volt, hogy kontyra
Kerüljön köztök a dolog,
Mi meg is lesz, ha Jupiter
Most közējök nem sandalog.

„Egy pisz se legyen lányim – mond,
Látszik, hogy gyermekek vagytok,
Megvirgázlak ha legitt a
Nyelveléssel fel nem hagytok.

Majd elosztom kinn a koncezt —
Látom együtt meg nem éltek,
Külön oltárt, külön kosztot
Rendelendek én tinektek;

Tánczra hát. "Megjött a kedv bár
Éjfél után négy az óra,
Nem emlékszik senki több ily
Vidám égi dálidóra.

Kalotaszegi.

Feljegyzésre méltó dolgok.

A hírlapok sokszor feljegyezgetik színházunknál X. úr, Y. úr elrekedt, nem énekelhet s azzal vége van, ha van fejezve az ügye. Milyen érdekes volna pedig, ha tudnák, hogy miért rekedt be? Elmondok egy esetet a több közül.

Tudjuk, hogy színházunk tagjai közül többen más egyéb hivatalt is folytatnak, van közöttük szabó, csizmadia, kertész, vendéglős, hentes s más tisztességes mesterember. Van a többek között egy, a kinek a hivatala valamennyié közt legszokatlanabb: ez tudnillik „*tolvajpersecutor*."

Nevét a dolog természeténél fogva nem bocsátom közre, s ha valaki kitalálná is, jól cselekszi, ha nem bővíti ki vele az előadást.

Tehát X. úr, miután este leveté a szinpadí fényes jelmezt, még nem megy pihenni, mint más ember, hanem sorra veszi a városnegyed utcáit, ellátogat annak legtitkosabb zugaiba, megnézni, ha minden rendben van-e? Otthon van-e mindenki, a kinek éjjel otthon kell lenni? Óh X. úr igen gondos családapa, neki igen sok gyermeke van, a kiknek hollétét szereti tudni. Mind személyesen és névszerint ismeri őket; tudja kedvencz hajlamaikat, foglalkozásuk módját, ismeri éjszakai jeladásaikat, érti a tolvajnyelvet, a min egymásközt beszélnek, s ha egy idegen tolvajpofa vetődik szemei elé, azt ő első tekintetre felismeri, hogy ez nem az ő nyája közül való; azt azután nyomról nyomra kíséri, míg meg nem tudja, hogy kiesoda és mit akar lopni?

Egy volt a főváros leghirhedettebb latrai közül a köznyelven úgy nevezett Wasserpolák. Úgy hiszem, hogy regényt is irtak már felőle, a hol a szerző a Wasserpolákot meg is ölte rendén, hanem az ennek persze nem ártott semmit. Ő azért meg-megjelent majd itt, majd amott, rendszeren nagyobb városokban, nem volt pusztai betyár, nehéz volt nyomára akadni, legszokottabb búvóhelye volt a Múzeum háta mögötti palánk (igen kellemes és barátságos hely — a ki ismeri), a hol nehéz volt üldözőbe fogni, mert a kerítéseken keresztül egész a város végeig menekülhetett.

Végre X. úrnak sikerült kitudni, hogy a rémséges Wasserpolák egy Pest melletti városba ment vásárra valami jó fogást tenni. Most utána, de vigyázva!

Fő dolog volt azt kitudni, hogy nincs-e itt a rabló-nak szeretője? Van; egy szép cigányleány, ott lakik a város végén. A többi már most a fegyveres urak dolga.

A környéket titokban, észrevétlenül elállják; éjfél tájon jön a rabló szeretőjéhez, egy veszedelmes fütyöntésre csendörök ugranak elő; a rabló menekülni akar, nagy éles kést ragad megtámadóira, de mielőtt valakit megsebesíthetne, egy lövés földre teríti; s a Wasserpolák megszűnt a környéket háborgatni.

X. úr pedig más nap rekedtnek van hirdetve a szinlapon, s senki sem tudja, hogy micsoda veszélyes mulatságban szerezte magának ezt a rekedtséget?

A pinceajtó.

A kasznár ajtaja előtt nyílt egy vizirányos pinceajtó, a város közepét átmetsző mély árkon pedig volt egy kis terméskő-hid; az elsőnek Stermenszky hajdu, a másíknak az egyenes lépés volt setétben korlátja.

Kasznár úr jókedvű torból kóvályogván nazafelé, a kishidról czuppant ugyan a mély árokba, mégis ezt kiáltá: — Stermenszky! ki hagyta nyitva a pinceajtót?

A drága fütyty.

Régi hit a bányászoknál, hogy az arany haragszik a fütyülésért; az arany olyan büszke földalatti ur, a ki megkívánja, mint egy király, mint egy fejedelem, hogy a ki őt keresi, hallgatva, szent kegyelettel járjon utána, komolyan, ünnepélyesen, mintha templomban járna; azért aranybányában világért sem szabad senkinek arra a gondolatra jönni, hogy a munkálkodás unalmait fütyürészéssel üzze, mert először is az a baj érné, hogy minden arany száz öllel mélyebben rejtőznék előle, másodsor pedig az, hogy jól hátba vernék érte.

Nyikuláj gazdának saját kuksza volt Verespatakában; egy szombaton este, a mint a már kész, kimosott, kitisztított aranyport, öblös vasserpenyőjében vállára vetve, vinné Abrudbánya felé, hogy majd ott beváltja; csiklandozta az oldalát az a mese, hogy az arany haragszik érte, ha fütyülnek neki, s akkor elszökik üldözői elől. Nyikulájnak eszébe jutott kegyetlenkedni. Hadd lássa hát, hogy fut el most ő kigyelme, mikor már a serpenyőjében van fogva, összetörve, meghódítva? hogy haragszik meg az arany?

Azzal elkezdt fennen füttyüreszni; a fejét is feltartotta; hogy ő most még az aranyból is nagyobb úr!

A mint aztán ott végig füttyüresz az úton, egyszer megakad a lába egy kiálló fagyökérben, nagyot bukik, a serpenyő kiszalad a kezéből, s utca az aranypor a hány szem annyi felé repül.

Ez aztán drága nőta volt!

Az elbűvölt esernyő.

„Én meg nem foghatom, hogy lehetnek olyan szó-
rakozott emberek a világban, a kik esernyőiket mindun-

talán elhagyogatják? Én soha életemben egy esernyőt sem vesztettem el; mert ha kiindulok esernyővel, azt a hónom alá csapom; azt annyira megszokom, hogy ha nincs a hónom alatt, mingyárt észreveszem.“

(Akkor veszi aztán észre, hogy a kávéházból esernyő helyett a háziszolga seprőjét hozta el a hóna alatt, a mi éppen oda volt támasztva a szögletbe, a hova ő tette az ámbreláját.)

Ebben a nagy sokaságban.

Gróf X Kolozsvárott igen derék szelid ember volt, hanem egy különös rögeszmével volt megátkozva. Akárhová ment a házon kívül, azt képzelte, hogy körül van véve iszonyú sokaságu néppel, s e miatt egy markos hajdút járatott mindig a háta mögött, a ki neki helyet csináljon a néptenger között s vigyázzon rá, hogy valahol agyon ne nyomják, meg nagyon be ne piszkolják a ruháját.

Egyszer a Szamos parton sétálgatnak korán reggel, a gróf és szolgálja: — egy teremtetett lélek sem volt kívülük látható, sem messze, sem közel; a gróf azonban kényelmetlen aggodalommal furakodott most is egy ideális népcsoportozaton keresztül, mely különösen útját állotta, s melyet nem birt semerre kikerülni, bár eleget nézegetett széljel, hogy merre lenne ritkább a tömeg?

Egyszer a hajdu kapja magát, keservesen pofon üti hátulról az urát.

Az mérgesen kiált rá vissza:

— Mért ütöttél meg?

— Én? szól a hajdu ártatlan képpel. Tudja Isten, ki ütötte meg nagyságodat *ebben a nagy sokaságban?*

Attul fogva a gróf nem látott többé maga körül képzelt publikumot.

Csalhatatlan cholera elleni szer.

X. megyében X. mezővárosban a Szamos mentén 185 . . ében, X-nevű igen tevékeny s tehetős izraelita a városnak csaknem közös-közepében egy szeszgyárt épített, a mely a maga mivoltánál fogva a körébe eső levegőt annyira megbűzösítette, hogy azt a szomszédok a legelnezőbb béketűrősök mellett sem képzelték tovább eltűrhetni s szagolhatni; mert ez által nemcsak boldog tudójuk és szaglászuk vala örökös ostrom alatt, hanem még a szobájukban is ily léggel voltak kénytelenek táplálkozni. Már a mi sok az csakugyan sok, minthogy pedig még a jóból is megárt a sok, itt pedig az ellenkezőről van szó — tehát addig hányták vetették elméjüket az illetők, míg elvégre abban állapodának meg, hogy ők bizony, ha mindjárt az a szeszgyárféle a pálinkát szerető emberiséggel és a disznókkal a legjobbat teszi is — az illető hatósághoz folyamodnak, ettől kérendők, hogy a szeszgyárt vinné s építené a tehetős emberiséget szerető izraelita a város végére, a hol ne lenne az emberi nemes értekeknek oly állandó ellensége mind emitt. A kérésnek helyes volta elismertetett, s el lön rendelve a szeszszószágnak onnéti eltávolítása.

Erre kapja magát a moslék intézetet conserváló fél, s berándul envalójával a tudós megyei physicushoz; arra kérvén, hogy tudományosan analyzálná s vizsgálna meg: valjon csakugyan olyan bűzös-e az a moslékféle mint milyenek állítják s oly rossz-e az emberi tudónak, mint minőnek a tudományok titkába be nem avatottak hiszik, s meg igaz-e az, hogy az órral is szünetnélküli ingerkedésben áll? — E tudományos analytikának az az üdvös eredménye lett a tudós vizsgálóra nézve, hogy ő sem tagadta ugyan a lég bűzhődtségét s hogy a gyár szomszédosai nem valami ambrozialis levegőt színak az igaz, de másfelől szerencsés volt azt is bebizonyíthatni, hogy ez az élő ember szerveire mulhatatlan szükséges. Ennél még nem állapodott meg a tudós értekező s megmutatá továbbá azt is: hogy csak ennek a bűzhödött légnak köszönheti a nemes város ama kevés ember-áldozatot, melyet a közelebbi cholera-val szenvedett. E szép fölfedezésekre nem csoda tehát ha azt mondjuk, hogy a moslékgyár — mint a város jól-tévője, egészsége fölött örködő, maig is ott áll a hol volt az illetők nem csekély szagos bosszuságára.

Lám mily csekélység által lesz az ember az elixirium vitae feltalálója s szerezhethet magának halhatatlan nevet.

Mindenkinek ajánljuk e biztos cholera elleni óvszert.

A vándor-vastűzhely.

Hontmegyéből bizonyos X. helységből egy uri asszonyság levelet küldött egy fiu által a közelebbi postára Tolna megyében lakó édes anyjának szólót. A lelkes úr az előtte elmenő fiút beszólítja, hogy az ő töredezett takaréktűzhelyét is vigye el a fiú a levéllel együtt: s azt papirosba bekötözve a fiúnak általadta, de

vagy ő nem mondta, vagy a fiu elfelejtette hogy hová vigye — tehát a levéllel együtt letette a postán; a postamester gondolván, hogy a levélhez tartozik, elküldötte a levéllel együtt Tolnába. Ennyi teherért, annyi útra persze nagy volt a porto — de mi volt mit tenni, kifizette az úr, s felbontván nagy csudálkozására látja a sok rossz vasat: — el nem tudta gondolni, hogy miért küldötték azt neki, annyival inkább, mert a levélben egy ige sem volt róla írva; ő tehát vissza ír Hontba, hogy azt a sok dirib darab vasat mi a patvarnak küldötték neki még pedig postán, holott a postabéren ujat is vehetett volna helyben, de meg neki arra nincs is szüksége. — Itt ismét meg nem foghatták az öreg úr levelének tartalmát. Azonban néhány hét mulva a lelkes össze jön a lakatossal s kérdi:

— Hát meister úr, az én sporhertem kész-e már?

— Micsoda sporhert, uram!? én nem láttam.

— Nem-e? hisz önhöz küldöttem . . .

— Hozzám ugyan nem, stb.

Végre tehát kisült, hogy a fiu a postára vitte, a posta pedig Tolnába s most ott van, nem is tudom látja-e valaha Hontmegyét?

Gonosz nyugtatvány.

Belésett a diák a 90-es számba, s mindenki tudja, hogy ez azt teszi, hogy ágyhelyet s naponta egy pár cipót kap ingyen. Ezen beneficiumért aztán neki hosszú kalappal s fekete attilával kell járni. — De honnan vegye a szegény legény a posztót s egyebeket, ha pénze nincs reá? A diák esze legnagyobb szorultságában szokott legjobban váltani, s így a mi fiatal diákunknak is megkellett szerezni akár mi áron azon tárgyakat.

Ösmert nevérol egy nagyon gazdag vén örményt, jól tudta gyengeségét, s erre alapítá tervét. Be megy a boltba egész alázattal, az öreg ott ült s szerencsés jó reggelt kívánt a tekintetes urnak.

— Jó reggelt kedves öcsém uram, jó reggelt, hát mi jó hozta hozzám?

— Én bizony, tekintetes ur, szorult állapotban vagyok, beestem a 90-es számba s az apámtól ruhára várt pénz még nem érkezett meg, s csak azért jöttem, ha adna hitelbe egy attilára való posztót.

— De hát minek hívják öcsém uramat?

Mondott egy jól hangzó nevet, — de az öreg végét sem várta, hanem mondá:

— Ösmerem, igen jól ösmerem, ösmertem még a nagyapját is, hanem aztán csak adni fog róla egy kis nyugtatványt?

Képzelné lehet, hogy ezután milyen könnyen megessett a vásár, kimérték a posztót, attilára, nadrágra s még köpenyre is, s végre a nyugtatvány-írásra került a sor. — Az öreg dictálta — írja édes öcsém:

— *Nogtatván.* Alolirt megesmerem, hogy vásároltam ettől s ettől (értette magát) ennyi s ennyi posztót, singét ennyiért s ennyiért, s kötelezem magam az egész summát ekkor s ekkor megfizetni. — Datum ekkor s ekkor. — Itt s itt, ide s ide való ez és ez.

A diák betüröl betüre leírta a mit az öreg dictált,

össze hajtotta a papírt, az öreg a defírbe tette, elbuszítottak egymástól igen-igen szépen, mint a kik dolgaikat igen jól végezték.

Idő multával eszébe jut az öregnek adós diákja s s meg is kapja a nyugtatóványt fél teszi pápa szemét, s olvassa :

— *Nogtrán.* Alólirt meg ismerem, hogy vásároltam ettől s ettől (felkiált : de hát kitől?), ennyi s ennyi (de hát mennyi?) posztót, singét ennyiért s ennyiért (ordít : de hát mennyiért?) s kötelezem magam az egész summát ekkor s ekkor (hallod-e Gergicz! hát mit mond: mikor?) meg fizetni. — Datum ekkor s ekkor (de hát mikor) itt s itt (de hát hol?), ide s ide való (de hát hová való?) ez és ez (de hát ki az az : ez és ez).

No Gergicz futsz a collegiumba s meg mondd annak a diáknak hogy ha egybe nem fizet bepanaszolom.

Gergicz oda járt délig, rendre járta a szobákat, a diákok lenevették, ezzel be kellett érnie.

— Nos Gergicz, hát mit mondott az az ebszült diák? —

Gergicz elmondá mint járt el s hogy lenevették.

Az öreg erre egész elkeseredve össze szidta inasát, s azt mondá : — ostoba vagy te is, s ha máskor szamarat akarok küldeni, el megyek magam.

Recept ad hominem.

X. úr elmegyén az orvoshoz s azt mondja :

— Tekintetes úr! Én most a napokban oda voltam mulatságban, hisz én már nem is tudom hol? — ott sokat ettünk ittünk, el is felejtettem már hogy mit? — s most már oly rosszúl vagyok, úgy fáj valahol, de magam sem tudom hol?

— Jól van — szól az orvos — leül és ír, azután patiensének kezébe adja ezen szavakkal : — vigye el ön ezt a receptet valahová, de nem tudom hová? — majd ott adnak önnek valamit, de nem tudom mit? — azután azt vegye be valahol, de nem tudom hol? — s majd aztán meggyógyul tőle, de nem tudom mikor?

Uj divatu köpölyözés.

A szegény embernek háta fáj; befogta két lovacskáját s egy váltó forintot zsebébe tett, hogy magát a legközelebbi városban megköpölyöztesse. Be ér a városba, ott a sült hal szaga a piacon nagyon felingerelte étvágyát, s ő biz a köpöly árát sült halért s reá egy kis borocskáért oda adta : most már haza indult, de a piacon a szekerek közt igen rossz helyre talált állani, úgy, hogy tőle senki sem mehetett sem előre sem hátra, ekkor a rendező hajdu neki áll a mi szegény emberünknek s kegyetlenül meghányja; ezzel ki bontakozván, haza hajtott nagy szomorúan.

A felesége kérde tőle — no ember, hát megköpölyöztette kend magát?

— Meg — felelt ez röviden.

— Mutassa ked a hátát, hadd nézzem? — Mutatja : — Hisz' nem ilyen a köpöly helye — jegyzé meg a nő.

— Nem ám, a mit pénzért hánynak, de nekem ezt csak úgy ingyen hányták.

— No már úgy — mond a neje megnyugodva.

Polák beszéd.

— Khaztha, atja ite asz isth, hoty theszek thizhez, koty fősszünk phuliszka.

— Ith van khatuna pácsi, cshak fityáz ne csináljék naty thüzed.

Igy beszélt a csiki székely a hozzá beszállásolt polák katonával rendesen, mig egyszer valaki azt kérde tőle : hogy miért beszél ily móddal?

— Hát polákul beszélünk uram, mert a szegény katona nem tud magyarul, hát nekem kellett megtanulnom polákul az ő kedvéért.

R é b u s z.

(Megfejtése a jövő számban.)

A 2-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Kanonir.“

Tisztelt előfizetőinket figyelmeztetjük, hogy lapunkra félévrei előfizetés nincs nyitva; annál fogva, a kik 3 fttal fizettek elő, azok sziveskedjenek april végével a jövő $\frac{1}{3}$ fejében még egy forintot küldeni, mert lapjaink csak évharmad végén fejeztetnek be. Ugymint : april végén, augusztus végén és december végén.

Farsangi nóta.

Ad nótam : Már Isten néki!
Szokjunk rá, járjunk rá
A valezer tánczra!
A valezer tánczra!

„Már Isten néki!

Itten van a farsang
A muzsika megharsant.
Rukkolj ki táti,
Rukkolj ki táti!

Nyolez hét a farsang :
Egy hétre két bál kell
Egyből sem maradunk el,
Mind végig járjuk
Mind végig járjuk.

Hát soirée dansante?
Hát concert, hát piknik?
Ott lenni mind illik
Kivánja a bon ton,
Kivánja a bon ton.

Lesz maszkos bál is.
Hát még a Kinderbál,
Hát még a jungerherbál,
Ott entrée sem kell :
Ott entrée sem kell.“

„Ördögös mennykő.
Fő belé a fejem,
Nem lelem a helyem,
Bőrömből bújok,
Mindjárt kibújok!

Szép kis kilátás;
Gáz, moire és tüll,
Strucztoll és mantill,
Hát a keztyü, hát a melltü!
Hát a kosztium, hát a parfüm.
Mancset, planeset és pomadé!
A sok hintó, a sok kontó,
Bukét, frizür, s más egyéb parádé,
Ördögös farsang,
Ördögös farsang.

Hát még az entrée!
Ki győzné azt mind meg?
Hátamban a hideg,
Pedig égek látom :
Azt már jól látom.

S még a hol ingyen
Hivnak meg a bálba,
A még csak a drága.
A jámbor férjnek,
A jámbor férjnek.

Maszk sem kell néki.
Kész lárvát ingyen kap
Szarvastól mindeunap.
Ez az ő nyeresége,
Ez az ő nyeresége.“

„Ta hilft ká vájnen :
Erszényt csak uyiss frissen,
Hej kincsem, kikirincsem!
Mért házasodtál,
Mért házasodtál?“

K—s. M—n.

Szerkesztői sub rosa.

— A rimaszombati hasadt harang kongása nem kellemes. — Paprika Pál. Csak a „maókus“ használható. — Vidorházinak : nem lehetne a helyett a *kényeső* helyett valami más szót tenni oda? — K. J. Miskolcz. Ön egy egész szám Üstököst küldött, a miben az a nevezetes, hogy egészen jó : a lapot küldjük, majd ha mi kidülünk a szerkesztésből, ön átvetheti. — Füzés-Gyarmat, a levél-másolat nem igen érdekes. — Ida kisasszonynak. Tisztelt nagysádom, igen szép kegyedtől, hogy humoristicus verseket ír számunkra, a mit mi legnagyobb köszönettel is fogadunk, hanem a dolog juridicus oldalára nézve az a szerény megjegyzésünk bátorodik lenni : hogy ha még az urinak nem nőtt be a *feje lüggya*, s a zsidó a váltót nem *prolongálja*, akkor az úrfi adósságát *revokálja*. — *Tonele*. Jó az mind a kettő. Osszszad tovább. Mi a *vési*? — Siralmas kalandok. Ez sem olyan jó még, hogy adhatnók, még egy kicsit odább. Farkas Mihály Ipostamester úrnak Szentpéterre. Nem lehet megrendelni. — Rajnay. Az ele-

fánt jó. Xávérnék. Jól van. Batukh Otmár. Egy pár meglehetősen. — Kakas párbaja. Úgy megtörténve látni mulatságos lehetett, hanem biz ez leírva sokat vesz. Tapsonyba. A küldeményekkel kívánata szerint jártunk el; a rébuszokat mind igen könnyű kitalálni. Vattára. A körmös vers derék : a többire nézve későbbi válaszunkat várd. Doetor Tod adomája közöltetik, a hozzá mellékelt 5 pengő talán előfizetés lesz, mert azt még az Üstökös sem meri reményleni, hogy valaki fizessen azért, hogy a munkáját kiadják benne, ámbar ez nem volna rossz szokás, ha divatba jönne. — Munkácsra. Egy pár adoma használható, a képek nem.

— *Verméteáj*, jó. Eredetiségek Erdélyből mind igen jók. Szerzőnek küldjük a lapot. Göcséjének. A beküldött két adomát mi is rég ismerjük, de nem adhatjuk, mert hm hm, — küldjön kegyed más természetűeket. Tilódi küldeménye nem jár belénk. Dondon. Még annyira nem vittük a civilizatiót.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jókai Mór.

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)